

GESINE DANCKWART

HEET WATER VOOR ALLEN

Heißes Wasser für alle.

Arbeitsfassung - © Mai 2002

Gesine Danckwart

"Heet water voor allen"

is een installatie van tekst, muziek, toneelspelers en die tijger en dat reusachtige Colablik en dat gepraat, dat gepraat om te overleven op de rand van de afgrond, maar tegen wie dan, tegen wie eigenlijk, en zich afvragen en wie zou kunnen antwoorden, terwijl wij toch eigenlijk in de westerse wonderwereld en elders hebben ze niet eens water, en het is banaal, maar deze trui was gewoon te goedkoop en weer had ze het verkeerde gezegd en hij kroop op deze eindeloze zondag tegen de muren op, in dat kantoor waar hij heen was gegaan om de tijd stuk te slaan en toen klonk eindelijk die hymne door de tweekamerwoningen en iedereen begon het koor van het WIJ te vormen.

Heet water voor allen is dat emailbord aan de muur, dat voor ons allang vervlogen eisen aan levenskwaliteit stelt, is na de orgie en altijd voor de orgie.

Heet water voor allen stelt vertwijfeld de vraag van het lichtvoetig overleven aan de orde, hier en altijd hier, omdat het Ergens Anders schipbreuk lijdt.

© Copyright en opvoeringsrechten :

S. Fischer Verlag, Hedderichstr. 114, 60596 Frankfurt/Main

© Copyright Nederlandse vertaling : Tom Kleijn 2004

Een hele tijd was ik meer zoiets als een pauze, er komt nog wat. Wachten. We wachten nog op iets. Ik niet. Kort. Een wachten, of ik misschien een einde op zou kunnen vangen. Maar niets. Geen begin. Goedenavond. Zeker wel. Goedenavond en van dat soort dingen. Maar wie bent u. Welke goede avond vieren we hier. Begrijpt u? Ik ken u niet. Natuurlijk kent hij ons niet, denkt u. Maar ik ken uw beweegreden niet. Ik weet niet waarom u hier bent. Ik. Ik ben aan de beurt. Met wat. Dit pak is onopvallend en geeft, dat moet u toegeven, geen aanwijzing. Vettig. Ik heb een beetje vettige charme, denkt iets in mij, en dat zou me een aanwijzing moeten geven. Voor wat. Misschien een stuntverkoop, misschien zijn we een stuntverkoop. Van wat. Aan de telefoon noem ik mijn naam en een bedrijf, dat zoals de beller me arrogant verzekert, al sinds enige jaren niet meer bestaat. Misschien daar gewerkt. Ik vind een brief. Joachim Brandstädter. Hallo, is dit van Brandstädter van iemand. Dan ik dus. Ik zou eerst deze brief misschien, of hij niet meteen een aanslagbiljet, dan zou ik misschien liever willen ruilen.

Ik moet hier een verhaal vertellen, ik weet niet, over mij, ik ben uitgenodigd, of over iemand anders, ik weet niet precies, waarover ik zou kunnen vertellen, het woord nemen, een mening, ik zou nu een mening over iets, maar zou u die niet al kennen die mening, zou die mening iets veranderen, als ik haar verkondigd heb, aan iets, denkt u mijn mening, denkt u gewoon die mening denken over iets, dan is het voor mij in orde, als u graag iets wilt denken, alstublieft, ik ga akkoord met uw mening, over iets, we kunnen niet debatteren over zo maar iets, kunnen we niet debatteren, alles is al gezegd en ons gepraat daarover is het verschrikkelijke, ik ben, ik ben geschiedenis, ik ben tot geschiedenis gemaakt, er zijn hoekige punten, maar nooit een breuk, ik zit vol verhalen, die allemaal niet van mij zijn, ik ben, we zullen iets vinden, ik zou in dit spel ook graag een keer haantje-de-voorste willen zijn, ik zou graag, iets, ik zou graag een gevoel voor mij laten ontwikkelen, ik zou uit mijn particuliere voorraad kunnen putten, laten we over mijn scheiding praten, of nee, mijn ouderlijk huis, mijn wortels, ik ben vast ergens geworteld, ik zou het kunnen zijn, om heel eerlijk te zijn, het gaat vandaag niet bijzonder goed met me, ik maak net een moeilijke tijd door, wat ze niet zien, zijn de pleisters op mijn leven, u kunt zich die voorstellen, die muren gepleisterd met mijn salarisstrookjes, brieven ertussen, voor een deel liefdesbrieven, ook ansichtkaarten, altijd ook ansichtkaarten van vrienden en familie uit vakantielandschappen, u vindt natuurlijk niet de ansichtkaarten die ik had kunnen schrijven, die zijn bij vrienden en familie met mijn vakantielandschappen

Ik weet niet precies, ik weet gewoon niet precies. Buiten zijn al die mensen, al die mensen, daar ben ik zeker van, ik hoor ze toch, ik hoor toch hun geluiden. Er wordt gelachen, daar ben ik zeker van, er wordt gewoon voortdurend gelachen. Er is een voortdurend lachen, daar buiten. Daarbuiten is een voortdurend lachen. Lachbuien gewoonweg. En wel voortdurend. Ook gerammel. Ik vraag me af waarom die mensen aan het rammelen zijn. Een voortdurend ononderbroken gedoe ook. Het lijkt wel of ze ijzeren pijpen over stalen traliewerk duwen, rollen, ratelen. Ik ben er zeker van. Ze rammelen met die ijzeren pijpen over dat stalen traliewerk en daarbij lachen ze. Voortdurend. Het moet een vrolijk gedoe zijn daarbuiten. Brullen, soms brullen ze in de ijzeren pijpen door de tralies heen. Ja. Alsjeblieft. Er is ook muziek bij. Gestamp met bassen en daar doorheen dat rinkelen. Van glazen, een permanent geklink van glazen. Waarschijnlijk smijten ze die glazen door de tralies heen meteen tegen de muur kapot. Gedreins. Gedreins is er ook bij. Een voortdurend gedreins van iets, wat waarschijnlijk kinderen zijn. Ja. Jazeker. De ramen zijn al gesloten. De verwarming staat hoog. De chips staan klaar.

Daar klinkt weer dat gerommel en gedruis, dit huis leeft, om mij heen moet dit huis leven. Ik hoor toch iets, dat is niet menselijk, dat moet dit huis zijn, in dit huis is leven, dus dit huis is het, dat leeft. De dingen communiceren met elkaar, door mij heen en over mij heen. Niet met mij. Ik communiceer alleen, wat dus strikt genomen geen communicatie is. Hier wordt medegedeeld, maar waar het terechtkomt ben ik ook weer. Door deze permanente gesprekken wordt dus geen vooruitgang geboekt, die in de een of andere uiterlijke vorm te constateren zou zijn. Een informatiestroom is altijd alleen maar een schijnbare, alle informatie is ons al bekend, wij zijn als groep volledig van elkaar op de hoogte, wij kunnen onszelf alleen maar met truukjes verrassen, ik zou mezelf een brief kunnen schrijven, verstoppen en me er op een andere leeftijd mee verrassen.

In het beste geval zou er dan ook geestelijk een verandering hebben plaatsgevonden, zodat ik mezelf wat had mede te delen. Zodat mij op deze nieuwe leeftijd iets mee zou worden gedeeld, wat ik misschien al was vergeten. Ik moet daarover nadenken, wat dat zou kunnen zijn, ik zou kunnen proberen een gevoel mede te delen, dat misschien heel typisch iets van mij is op deze leeftijd. Ik herinner me niet meer, ik herinner me niet meer precies, wat dat laatste grote gevoel was. Zeker, ik weet dat die gevoelens hebben bestaan, we kunnen de namen ervan met grote en kleine letters uitspellen, we weten ook nog waar je de kriebels van in je buik kreeg, in een of ander voorjaar was er een verlangen, soms een vervulling, ergernis ook, of haat, ik had mezelf brieven moeten schrijven, hoe het was, toentertijd vervuld van iets, dit lichaam, het vasthouden aan dit onvolmaakte lichaam, dat deze gevoelens produceert en nu zwijgt, ik had nu liever een brief gehad dan dit te gronde gaande lichaam, dat die gevoelens niet kan reproduceren, dat zich gereduceerd heeft tot vullen en ontladen.

Ik weet niet precies, ik weet niet precies, ik weet werkelijk niet precies, steeds weer beginnen die dingen, die dingen dus door elkaar heen te lopen, vermoedelijk, in dat wat mijn hoofd - daar boven - is, en dan om uiteindelijk vast te stellen, hoe eenvoudig dus hoe eenvoudig ze zijn. Later. Altijd later. Was dan alles zo eenvoudig. Ik kijk dus, ik kijk en sorteer. Bij het werk. Ik moet me structureren, ik moet die dingen structureren. Wat als eerste gedaan moet worden, wat dus het grootste belang heeft, dat is wat als eerste gedaan moet worden. En steeds die telefoon, steeds gaat er een telefoon en dat wat gesproken wordt, schuift voor de belangrijkheid en dan ben ik het kwijt, de belangrijkheid, op een gegeven moment ben ik het kwijtgeraakt.